

[Uz Sākumlapu](#) > ... > [Prasības iesniegšana Tiesā](#) > [Kur Un Kā](#) > [Kuras Valsts Tiesības Jāpiemēro?](#) > [England and Wales](#)

Kuras valsts tiesības jāpiemēro?

Anglija un Velsa

Saturu nodrošina

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Tiesību avoti

1.1 Valsts tiesību normas

Tiesību kolīziju normas Anglijā un Velsā, kas pašlaik attiecas uz piemērojamiem tiesību aktiem, galvenokārt izriet no tieši piemērojamām ES regulām. Attiecībā uz civillietām un komercietām tās ir: Regula 593/2008 par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (Roma I) un Regula 864/2007 par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II). Attiecībā uz līgumiem, kas noslēgti pirms 2009. gada 17. decembra (Romans I regula attiecas uz līgumiem, kas noslēgti minētajā datumā vai vēlāk), joprojām ir spēkā 1990. gada Likums (piemērojamais likums) par līgumiem (ar ko īstenoja 1980. gada Romas konvenciju). 1995. gada Likums par starptautiskajām privāttiesībām (dažādi noteikumi) attiecas tikai uz situācijām, uz kurām neattiecas Romas II regula (regula attiecas uz gadījumiem, kad zaudējumi radušies pēc 2009. gada 11. janvāra). Tradicionālās vispārējo tiesību normas joprojām ir piemērojamas neslavas celšanas un mantošanas un īpašuma tiesību jomā.

Ģimenes lietās parasti runa ir par vispārējiem tiesību aktiem, kas ir piemērojamo tiesību normu avots, ar dažiem izņēmumiem. Anglijas tiesības parasti piemēro ģimenes lietās, ievērojot ierobežotus izņēmumus vispārējos tiesību aktos (piemēram, attiecībā uz laulības atzīšanu par neesošu) vai statūtos (piemēram, attiecībā uz uzturēšanu saskaņā ar 1920. gada Likumu par uzturēšanas rīkojumiem (piemērojamo noteikumu izpildi) un 1972. gada Likumu par uzturēšanas rīkojumiem (savstarpējā izpilde). Attiecībā uz vecāku atbildību un bērnu aizsardzības jautājumiem, uz ko attiecas ES Regula Nr. 2201/2003 un 1996. gada 19. oktobra Hāgas konvencija, 2012. gada Regula par vecāku atbildību un bērnu aizsardzības pasākumiem (starptautiskie pienākumi (Anglija un Velsa un Ziemeļīrija)) un 1996. gada Konvencijas 15. pants, kurā ir attiecīgi piemērojami tiesību akti, t.i., tiek piemēroti Anglijas tiesību akti, ievērojot atsevišķus izņēmumus.

1.2 Daudzpusējas starptautiskās konvencijas

1961. gada Hāgas konvencija par tādu tiesību normu kolīziju, kuras saistītas ar testamenta noteikumu formu.

Romas 1980. gada Konvencija par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (aizstāta ar Romas I regulu attiecībā uz līgumiem, kas noslēgti 2009. gada 17. decembrī vai vēlāk).

Hāgas 1985. gada 1. jūlija Konvencija par trastiem piemērojamiem tiesību aktiem un to atzīšanu.

1.3 Svarīgākās divpusējās konvencijas

Mūsu rīcībā nav informācijas par divpusējām konvencijām, kas ietver tiesību normu izvēli, kurās Apvienotā Karaliste ir līgumslēdzēja puse.

Tomēr jāatzīmē, ka, lai gan 1980. gada Romas konvencija un Hāgas konvencija ļauj valstij piemērot kādu citu tiesību režīma izvēli "iekšējiem" konfliktiem, piemēram, konfliktiem starp Anglijas un Velsas un Skotijas tiesību aktiem, Apvienotā Karaliste ir izvēlējusies neizmantot šo iespēju. Tādējādi Romas konvencija (attiecinā uz līgumiem, kas noslēgti pirms 2009. gada 17. decembra) un Hāgas konvencija attiecas uz konfliktiem starp

dažādām Apvienotās Karalistes jurisdikcijām, kā arī uz starptautiskiem konfliktiem.

2 Kolīziju normu piemērošana

2.1 Vai tiesnesim ir pienākums pēc savas iniciatīvas piemērot kolīziju normas?

Vispārējā nostāja ir tāda, ka tiesību kolīziju normas piemēro tikai tad, ja vismaz viena no pusēm ir pieprasījusi, ka tās tiek piemērotas. Ja tas nav argumentēts vai ja nav pietiekamu pierādījumu par ārvalstu tiesību aktu saturu, tiesnesis parasti šim jautājumam piemēro Anglijas tiesību aktus. Šis noteikums attiecas uz pierādījumiem un procedūru, un tāpēc to neietekmē ES regulas.

2.2 Atgriezeniskā norāde

ES regulas izslēdz *renvoi* doktrīnas piemērošanu gadījumos, ko regulē ES tiesību kolīziju normas, un tas bija arī dominējošais viedoklis saskaņā ar 1995. gada Likumu par starptautiskajām privāttiesībām (dažādi noteikumi) un 1990. gada Likumu par līgumtiesībām. Līdz ar to, ja Anglijas tiesību kolīziju norma par nolaidību norāda uz Francijas tiesību aktiem, Francijas valsts tiesību akti tiks piemēroti pat tad, ja Francijas tiesa būtu piemērojusi kādas citas valsts tiesību aktus. Viens no iemesliem, kāpēc *renvoi* tika noraidīts šajās jomās, šķiet, ir tas, ka sarežģītie statūtos paredzētie noteikumi būtu neapmierinoši, ja tiktu piemērots *renvoi*.

Renvoi loma atlikušajās tiesību jomās tagad ir nedaudz ierobežota un dažos gadījumos nav pilnīgi skaidra. Var teikt, ka *renvoi* attieksies uz zemiārzemēs, kam *lex situs* piemēro ar Anglijas tiesību aktiem. Šādos gadījumos ir pragmatiska vēlme piemērot to tās tiesas likumus, kuras jurisdikcijā atrodas īpašums, lai palielinātu iespēju, ka jebkurš Anglijas lēmums attiecībā uz īpašumu būs efektīvs. Pirmās instances tiesas lēmumi attiecībā uz kustamu materiālu īpašumu ārvalstīs ir tādi, ka atsauce uz *lex situs* neietver *renvoi*.

Ģimenes lietās ir zināma ierobežota judikatūra, ko *renvoi* doktrīna var piemērot noteiktos apstākļos, bet šis jautājums rodas ļoti reti, jo ģimenes lietās parasti tiek piemērotas Anglijas tiesību normas.

Tomēr jāatzīmē, ka daudzos gadījumos pierādījums par izvēlēto ārzemju tiesību normu saturu ārvalstīs ir dārgs, un puses bieži vien izvēlas nestrīdēties par to piemērošanu (skat. iepriekš 2.1. punktu).

2.3 Piesaistes kritērija izmaiņas

Šī problēma tiek risināta, katrā tiesību normu izvēlē norādot attiecīgo laiku, kurā tiek identificēts piesaistes faktors. Piemēram, kustamo mantu nodošanas gadījumā attiecīgais piemērojamais likums ir tas, kas piemērojams attiecīgā kustamā īpašuma atrašanās vietā nodošanas brīdī.

2.4 Izņēmumi kolīziju normu piemērošanā

Saskaņā ar tradicionālajām normām Anglijas tiesas var atteikties piemērot ārvalstu likumu, kas ir pretrunā ar Anglijas sabiedrisko kārtību. Tomēr sliekšnis ir ļoti augsts, piemēram, ja tas novedīs pie rezultāta, kas ir "pilnīgi svešs taisnīguma pamatprasībām, kā noteikusi Anglijas tiesa". Anglijas sabiedriskās kārtības saturu ietekmē Apvienotās Karalistes starptautiskās saistības, jo īpaši Eiropas Cilvēktiesību konvencija; cilvēktiesību pārkāpumi ir viens ļoti pazīstams sabiedriskās kārtības izņēmuma piemērs, vēl viens ir gadījumi, kad likums ir "ļoti svarīgs starptautisko tiesību normu pārkāpums" (piemēram, Irākas 1990. gada iebrukums Kuveitā).

Turklāt gan regulā Roma I, gan regulā Roma II tagad ir paredzēts, ka tiek piemērotas tiesas atrašanās valsts prevalējošās imperatīvās normas – neatkarīgi no tiesību aktiem, kas ir citādi piemērojami līgumam. Šie pastāvošie noteikumi parasti ir atrodami patērētāju un nodarbinātības jomā vai tiesību aktos, kas papildina starptautisku konvenciju.

2.5 Ārvalstu tiesību pārbaude

Ārzemju likuma saturs tiek pierādīts, it kā tas būtu fakts. Tādējādi pusēm ir jāpierāda ārvalstu tiesību aktu saturs; tiesnešiem nav atļauts pašiem izmeklēt ārvalstu tiesību aktu saturu. Ja starp lietas dalībnieku iesniegtajiem pierādījumiem rodas konflikts, tiesnesis var izvērtēt ekspertu uzticamību un viņam ir atļauts izskatīt primāros pierādījumus (piemēram, ārvalstu statūtus un lietas), it īpaši, ja tie ir rakstīti angļu valodā un piemēro jēdzienus, kas ir pazīstami Anglijas tiesnesim.

Ārvalstu tiesību aktu saturu parasti pierāda ekspertu pierādījumi. Nepietiek ar ārvalsts statūtu, lietas vai pilnvaru teksta iesniegšanu tiesā. Eksperta pierādījumus attiecībā uz ārvalstu tiesību aktiem var sniegt jebkurš, kurš ir "atbilstoši kvalificēts, lai to darītu viņa zināšanu vai pieredzes dēļ" neatkarīgi no tā, vai viņam ir tiesības darboties kā attiecīgās jurisdikcijas juristam. Tomēr ir ierasts, ka eksperti ir attiecīgās jurisdikcijas akadēmiķi vai praktizējoši speciālisti. Ja ārvalstu tiesību aktu saturs ir noteikts agrākā Anglijas lietā, šo lietu var minēt kā pierādījumu ārvalstu tiesību saturam, un ārvalstu tiesību aktu saturs tiks uzskatīts par tādu pašu, kā noteikts šajā lietā, ja vien nav pierādīts citādi.

Pierādīšanas pienākums ir pusēm, kas paļaujas uz ārvalstu tiesību aktiem. Ja ārvalstu tiesību akti netiek apmierinoši pierādīti, vispārīgais noteikums ir tāds, ka tiks piemēroti Anglijas tiesību akti. Tomēr gadījumos, kad nav pamata domāt, ka ārvalstu tiesību akti kaut kādā veidā līdzinās Anglijas tiesību aktiem (piemēram, nodokļu statūti no citas Eiropas jurisdikcijas), lieta var tikt noraidīta.

3 Kolīziju normas

3.1 Līgumsaistības un tiesību akti

Visos gadījumos, kas attiecas uz līgumsaistībām un ietver tiesību normu izvēli, tieši piemērojama Romas I regula. Romas regulas tiesību normu izvēle var attiekties arī uz gadījumiem, kad Anglijas valsts tiesību akti neatzīst, ka tie ir līgumiski (piemēram, ja vienošanās netiek atbalstīta, ņemot vērā, piemēram, dāvinājuma līgumus).

Procedūras jautājumus nosaka *lex fori*. Līdz ar to zaudējumu līmeņa novērtēšanu (bet ne zaudējumu daļas) un pierādīšanas līdzekļus regulē tiesas valsts tiesību akti. Noilguma termiņi ir būtiski, un tādēļ līgumsaistību gadījumā tos nosaka saskaņā ar regulu piemērojamie tiesību akti. Galvenie materiālie noteikumi ir šādi.

Gadījumos, kad puses ir izdarījušas skaidru likuma izvēli vai ja to pierāda saprātīga noteiktība, piemēro šo likumu. Izvēli var pierādīt ar pamatotu pārliecību, ja līgums ir standarta veidā, ko reglamentē konkrēti tiesību akti (piemēram, *Lloyd 's* jūras apdrošināšanas polise), vai ņemot vērā iepriekšējos darījumus starp pusēm. Ja ir tiesas izvēles līgums, tas bieži vien ir pietiekami, lai ņemtu vērā, ka bija paredzēts izvēlēties šīs tiesas likumu, bet tas ne vienmēr tā ir. Šķīrējtiesas nolīguma gadījumā, ja šķīrējtiesnešu atlases kritēriji ir noteikti, tas ļaus vieglāk izvēlēties tiesību aktu, bet, ja šķīrējtiesneši ir identificēti, atsaucoties uz kādu starptautisku struktūru, tad ir daudz mazāk ticams, ka izvēle ir pierādīta ar pamatotu noteiktību.

Izvēles brīvība ir ierobežota vairākos aspektos. Pirmkārt, patērētāju un darba līgumos tiesību izvēle nevar atņemt patērētājam vai darbiniekam to obligāto noteikumu aizsardzību, kas pastāv saskaņā ar tiesību aktiem, kuri, ja nebūtu skaidri izvēlētas tiesību normas, būtu piemēroti šajā lietā. Otrkārt, ja visi situācijas elementi ir saistīti ar vienu valsti, tad, izvēloties citu tiesību aktu, nevar atcelt šīs valsts tiesību normas. Pastāv arī patērētāju aizsardzības noteikumi attiecībā uz apdrošināšanas līgumiem. Var arī atzīmēt, ka gadījumos, kad pastāv domstarpības attiecībā uz izvēles efektivitāti, piemēram, pieņēmums par spiedienu, jautājumu par to, vai šāda izvēle bija efektīva, nosaka spēkā esošais likums (t. i., tiesību akts, kas reglamentētu līgumu, ja izvēle būtu spēkā), ja vien tas nebūtu "nesaprātīgi" (šajā gadījumā var piemērot tās puses pastāvīgās dzīvesvietas likumu, kas apgalvo, ka nav piekritusi).

Gadījumos, kad nav skaidras tiesību izvēles vai ir pierādāms, ka tā ir pietiekami droša, Roma 1 regula paredz īpašus noteikumus atkarībā no līguma veida, bet, ja šie noteikumi ir nepārliecinoši, tiesību akti parasti būs raksturīgā izpildītāja pastāvīgās dzīvesvietas tiesību akti. Raksturīgais izpildītājs ne vienmēr ir viegli identificējams, bet parasti ir tā persona, kas nesniedz samaksu par precī vai pakalpojumu (piemēram, raksturīgais izpildītājs ir produkta pārdevējs, aizdevējs bankas darījumā, galvotājs galvojuma līgumā). Šo pieņēmumu var atspēkot par labu valstij, ar kuru līgums ir ciešāk saistīts.

3.2 Ārpuslīgumiskās saistības

Attiecībā uz ārpuslīgumiskām saistībām Romas II regulu piemēros vairumā gadījumu. Starptautisko privāttiesību aktu (Dažādi noteikumi) 1995. gadā piemēros tikai tiem jautājumiem, kas attiecas uz neatļautu darbību, uz kuru šī regula neattiecas, un uz apmelošanu joprojām attiecas kopīgie tiesību akti (skatīt turpmāk). Noilguma termiņus nosaka arī piemērojamie tiesību akti.

Saskaņā ar Romas II regulu vispārīgais noteikums ir piemērot tās vietas likumu, kur radies kaitējums. Īpaši noteikumi nosaka tiesību aktus, kas piemērojami dažiem ārpuslīgumisko saistību veidiem, tostarp attiecībā uz

produktu saistībām, negodīgu konkurenci, vides aizsardzības pārkāpumiem un intelektuālā īpašuma tiesībām. Regula arī ļauj pusēm izvēlēties piemērojamos tiesību aktus noteiktos apstākļos, bet šo noteikumu nevar izmantot, lai izvairītos no ES vai valsts tiesību aktu obligātām normām. Jāatzīmē, ka zaudējumu novērtēšana ir piemērojamo tiesību aktu jautājums.

Kā minēts iepriekš, uz apmelošanu (kas ietver neslavas celšanu attiecībā pret tiesībām, precēm, ļaunprātīgu nepatiesu rīcību un jebkuru ārvalstu tiesību aktu prasību, kas "atbilst vai citādi atbilst [šāda] prasījuma būtībai") joprojām attiecas vispārīgie tiesību akti. Šādos gadījumos ir spēkā "divkāršas rīcības noteikums": prte neatļautu darbību Anglijā un Velsā var vērsties tikai tad, ja pret to var celt civilprasību saskaņā ar tās jurisdikcijas ārvalstu tiesību aktiem, kurā šis akts ir noticis (parasti publikācija), un, ja akts būtu noticis Anglijā un Velsā, pret to varētu celt civilprasību saskaņā ar Anglijas tiesību aktiem. Šī norma tika saglabāta pēc mediju organizāciju spiediena, baidoties no represīvu ārvalstu likumu piemērošanas. Tomēr uz šo noteikumu attiecas izņēmums: ja citai valstij ir nozīmīgākas attiecības ar notikumu un pusēm, tā vietā piemēros šīs jurisdikcijas tiesību aktus. Jāpiebilst, ka šī joma ir īpaši neskaidra.

Attiecībā uz trastu administrēšanu piemērojamo likumu reglamentē 1987. gada Trestu atzišanas akts, ar ko īsteno Hāgas Konvenciju par trastiem piemērojamiem tiesību aktiem. Tas nosaka, ka piemērojamais tiesību akts ir tas, ko izvēlēties trasta dibinātājs, vai, ja šādas izvēles nav, likums, ar kuru trasts ir visciešāk saistīts. Šis likums nosaka trasta spēkā esamību, uzbūvi, ietekmi un administrēšanu.

3.3 Personas statuss, tā aspekti saistībā ar civilstāvokli (vārds, dzīvesvieta, rīcībspēja)

Dzimšanas brīdī personas domicils (izcelsmes domicils) ir tāds pats kā bērna tēvam bērna dzimšanas brīdī, ja bērns ir likumīgs. Ja bērns ir ārvalstī, vai arī tēvs ir miris dzimšanas brīdī, tad bērna domicils ir tāds pats kā bērna mātei. Šo noteikumu turpina piemērot līdz brīdim, kad bērnam ir 16 gadi (t. i., bērna domicils mainās attiecīgi no tēva vai mātes dzīvesvietas).

Personām, kas ir vecākas par 16 gadiem, izcelsmes domicils joprojām ir spēkā, ja vien tās nav pieņēmušas attiecīgu dzīvesvietu. Lai pieņemtu izvēli, viņiem faktiski ir jādzīvo attiecīgajā jurisdikcijā un jāgatavojas tur dzīvot uz nenoteiktu laiku vai pastāvīgi. Ja kāds no šiem elementiem vairs nepastāv, izvēles domicils vairs nav spēkā un ir spēkā izcelsmes domicils.

Sievas dzīvesvietu vairs nenosaka, atsaucoties uz viņas vīru: to novērtē neatkarīgi.

Spēju uzņemties konkrētas saistības (piemēram, noslēgt līgumu, izteikt testamentu, apprecēties) nosaka īpaši noteikumi šajā jomā, un tās tiek apspriestas attiecīgajās sadaļās.

3.4 Tiesisko attiecību noteikšana starp vecākiem un bērniem, ieskaitot adopciju

Vecāku atbildība un bērnu aizsardzības jautājumi parasti tiek noteikti ar Anglijas tiesību aktiem, ievērojot ierobežotus izņēmumus, piemēram, tos (apskatīti iepriekš), kas piemērojami 1996. gada Hāgas konvencijas jautājumiem, un tos jautājumus, uz kuriem attiecas Briseles IIa regula. Arī leģitimitātes jautājumus un adopcijas jautājumus parasti nosaka Anglijas tiesību akti, ievērojot dažus izņēmumus.

3.5 Laulība, pāru kopdzīve bez laulības, partnerattiecības, laulības šķiršana, laulāto atšķiršana, uzturēšanas saistības

Laulības formālo derīgumu parasti nosaka laulības noslēgšanas vietas likums, ievērojot dažus izņēmumus.

Personu spēju precēties parasti nosaka attiecīgās personas domicils tieši pirms laulības. Šis likums nosaka tādus jautājumus kā, piemēram, vai puses ir piekritušas, vecuma prasības un kuras personas, kas ietilpst vienas paplašinātās ģimenes sastāvā, nedrīkst precēt. Īpašajā vecuma gadījumā laulības nebūs spēkā, ja kāds no dalībniekiem tajā laikā bija jaunāks par 16 gadiem, ja viņu domicils ir Anglijā un Velsā.

Laulības šķiršanas vai atšķiršanas jautājumos parasti piemēro Anglijas tiesību aktus, ievērojot ierobežotus izņēmumus.

Attiecībā uz uzturēšanas saistībām parasti piemēro Anglijas tiesību aktus, ievērojot dažus izņēmumus.

3.6 Laulāto mantiskās attiecības

“Laulāto mantisko attiecību režīms” nav jēdziens, kas vispārzināms vispārējos tiesību aktos. Jautājumos, kas saistīti ar finanšu noteikumiem par laulības šķiršanu, atšķiršanu vai atzīšanu par neesošu, vai uzturēšanas lietām, Anglijas tiesas parasti piemēro Anglijas tiesību aktus, ievērojot ierobežotus izņēmumus.

3.7 Testamenti un mantojums

Mantošanas gadījumā (t.i., ja testamenta nav) testatora domicila likums nāves brīdī attiecas uz kustamo īpašumu; uz nekustamo īpašumu attiecas tās jurisdikcijas tiesību akti, kurā atrodas īpašums (*lex situs*).

Gadījumos, kas saistīti ar testamentiem (testamentārā mantošana), testatora spēju izdarīt kustamas mantas testamentu nosaka testatoru domicila likums uz testamenta datumu. Legātārs var saņemt kustamās mantas, ja viņam ir rīcībspēja saskaņā ar savas dzīvesvietas tiesību aktiem vai saskaņā ar testatora domicila tiesību aktiem. Par pozīciju attiecībā uz nekustamo īpašumu konkrētu autoritāti nav, bet *lex situs* būtu ticamākais iznākums, un droši vien arī nosaka legatāra spēju ieņemt nekustamo īpašumu graustu.

Saskaņā ar 1963. gada Likumu par testamentiem un ja testators nomira 1964. gada 1. janvārī vai pēc tam, testaments ir formāli spēkā esošs (piemēram, pareizs liecinieku skaits), ja tas atbilst kādam no šādiem tiesību aktiem: tās vietas likums, kur testaments izpildīts (t. i., parasti vietā, kur tas parakstīts un pieredzēts) laikā, kad tas izpildīts; testatora domicila, pastāvīgās dzīvesvietas vai valstspiederības (testamenta izpildīšanas laikā) likums; testatora domicila, pastāvīgās dzīvesvietas vai valstspiederības (nāves brīdī) likums. Testaments būs arī formāli derīgs, lai nodotu nekustamo īpašumu, ja tas atbilst tās jurisdikcijas iekšējiem tiesību aktiem, kurā atrodas īpašums (tādējādi izslēdzot *renvoi* piemērošanu, neraugoties uz to, kas attiecas uz nekustamajiem īpašumiem).

Kustama īpašuma testaments ir materiāltiesiski spēkā esošs (piemēram, tā apjoma ierobežojums, ko var atstāt saskaņā ar testamentu), ja tas atbilst testatora pastāvīgās dzīvesvietas (nāves brīdī) tiesību aktiem; nekustamā īpašuma testaments ir materiāltiesiski spēkā esošs, ja tas atbilst tās jurisdikcijas tiesību aktiem, kurā atrodas īpašums, t. i., uz jebkuru valsts tiesību aktu sistēmu, ko piemērotu *lex situs*.

Testamentu interpretē testatora paredzētais likums, kas uzskatāms par viņa domicila (testamenta dienā) likumu. Šis pieņēmums ir *prima facie* noteikums, kuru var mainīt ar pierādījumiem, ka testators ir acīmredzami pārdomājis un paredzējis, ka viņa testaments būtu interpretēts saskaņā ar citu tiesību sistēmu. Attiecībā uz nekustamo īpašumu var būt papildu ierobežojums, saskaņā ar kuru, ja interese, kas rodas šādas interpretācijas rezultātā, nav atļauta vai nav atzīta *lex situs*, noteicošais ir pēdējais likums.

Iespējamo testamenta atsaukšanas spēkā esamību nosaka testatora domicila likums brīdī, kad tas tiek uzskatīts par spēkā neesošu (jānorāda, ka saskaņā ar Anglijas valsts tiesību aktiem, ja tas ir piemērojams, laulība atsauc testamentu, ja vien nav pierādīts, ka testaments ir skaidri formulēts, domājot par laulību). Tomēr, ja ir aizdomas, ka atcelšana ir panākta ar vēlāku gribu (pretēji, piemēram, testamenta laušanai), to, vai šis otrais testaments atsauc iepriekšējo, nosaka tiesību akti, kas piemērojami otrā testamenta formālajam derīgumam. Ja nav skaidrs, vai otra persona atsauks agrāku testamentu, interpretācijas jautājumu noteiks testatora paredzētais likums, kas tiek uzskatīts par viņa domicila (otrā testamenta sastādīšanas dienā) likumu.

3.8 Nekustamais īpašums

Īpašuma lietas tiek sadalītas kustamajā un nekustamajā īpašumā; tas, vai īpašums ir kustams vai nekustamais, nosaka tās vietas likums, kurā atrodas īpašums.

Nekustamā īpašuma gadījumā piemērojami tiesību akti ir tās vietas likums, kurā atrodas īpašums, un ir piemērojams *renvoi*. Tas attiecas uz visiem jautājumiem par darījumu, tostarp kapacitāti, formalitātēm un materiālu derīgumu. Jāatzīmē, ka, protams, ir atšķirība starp zemes vai citu nekustamo īpašumu nodošanu un līgumu, kas reglamentē šīs nodošanu pušu tiesības un saistības, – to reglamentē atsevišķi piemērojami tiesību akti (jo īpaši saskaņā ar Romas I regulu).

Īpašumtiesību jautājumu gadījumā (pretēji līgumtiesiskajiem), kas attiecas uz kustama materiāla īpašuma nodošanu, parasti piemērojams likums ir tās vietas likums, kurā īpašums atradās laikā, kad notika notikums, par kuru tika apgalvots, ka tas ir ietekmējis īpašuma tiesības. Nav skaidrs, vai *renvoi* attiecas uz šo situāciju, un

Anglijas tiesu pirmās instances nolēmumu vispārējais efekts liecina, ka tas tā nav. Īpašumtiesības uz materiālu īpašumu, kas iegūtas saskaņā ar šo vispārējo noteikumu, tiks atzīts par derīgām Anglijā, ja kustamais īpašums pēc tam tiks izņemts no valsts, kurā tas atradās īpašuma iegūšanas brīdī, ja vien un līdz brīdim, kad šo nosaukumu nenodos jauns tituls, kas iegūts saskaņā ar tās valsts tiesību aktiem, uz kuru īpašums pārvietots. Īpašs izņēmums no vispārējā noteikuma par kustamo materiālo īpašumu attiecas uz gadījumu, kad materiālais īpašums atrodas tranzītā un tā vieta nav zināma pusēm, vai pagaidu nodošana, kas ir spēkā saskaņā ar piemērojamajiem nodošanas tiesību aktiem, būs spēkā Anglijā.

Kustamā nemateriālā īpašuma cesijas gadījumā, ja attiecības starp cedentu un cesionāru ir līgumiskas (kā attiecībā uz lielāko daļu parādu), un jautājums attiecas tikai uz paša cesijas pamatotību un sekām, piemēro Romas I regulu.

Jāatzīmē, ka tiesību normu izvēli attiecībā uz nemateriālā īpašuma nodošanu un cesiju ir grūti apkopot, un neviena tiesību kolīziju norma to neaptver, galvenokārt tāpēc, ka nekustamā īpašuma tiesību kategorija aptver ļoti plašu tiesību spektru, nevis visas no tām ir līgumiskas izcelsmes tiesības. Ir ierosināts kustamā nemateriālā īpašuma gadījumā konsultēties ar speciālistu.

3.9 Maksātnespēja

Apvienotā Karaliste ir dalībvalsts Padomes Regulā 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām, kurā izklāstīti attiecīgie noteikumi procedūrās, kas ietver parādnieka mantas pilnīgu vai daļēju atsavināšanu un likvidatora iecelšanu, ja parādnieka galvenās intereses ir kādā ES dalībvalstī (kas nav Dānija). Ja Anglijas tiesām ir jurisdikcija (kā tas būs gadījumā, ja parādnieka galvenās intereses tiktu noteiktas Anglijā un Velsā, pieņemot, ka tās ir juridiskās adreses vieta), tiks piemēroti Anglijas tiesību akti.

Gadījumos, uz kuriem Regula 1346/2000 neattiecas, Anglijas tiesību akti tiks piemēroti, ja Anglijas tiesām ir jurisdikcija (kā tas notiks, ja uzņēmums ir reģistrēts Anglijā un Velsā vai ja Anglijā un Velsā ir personas, kas gūtu labumu no likvidācijas un kurām nav pamatotu iemeslu atteikties no jurisdikcijas). Parādu dzēšana Anglijā ir spēkā neatkarīgi no parāda reglamentējošajiem tiesību aktiem.

Lapa atjaunināta: 04/06/2021

Šīs lapas versiju savā valodā uztur attiecīgais Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkla kontaktpunkts. Tulkojumu veic Eiropas Komisijas dienestā. Varbūtējās izmaiņas, ko oriģinālā ieviesušas kompetentās valsts iestādes, iespējams, nav atspoguļotas tulkojumos. Ne Eiropas Tiesiskās sadarbības tīkls, ne Eiropas Komisija neuzņemas nekādu atbildību par šajā dokumentā ietverto vai minēto informāciju vai datiem. Lūdzam skatīt juridisko paziņojumu, lai iepazītos ar autortiesību noteikumiem, ko piemēro dalībvalstī, kas ir atbildīga par šo lapu.